

Menighederne nogen Indflydelse paa Embedernes Besættelse. Men Meningen er ikke den at ville fratage Kongen og Regjeringen hele Indflydelsen paa disse Embeders Besættelse og lægge Indflydelsen alene i Menighedens Haand — thi det vilde være den faktiske Følge af Vedtagelsen af Folkethingets Forslag —, og naar f. Ex. den sidste ærede Taler talte for, at Regjeringen aldeles ikke maatte lægge nogen Ansøgning hen, saa vilde det jo i saa Fald kun bero paa Menigheden, hvem der skulde være Præst. Det, man vil give Menighederne, er for det Første en lovlig Ret til at udtale sig saa udførlig og godt, som de formaa, om En eller Flere, og det baade for og imod. Den Ret, som nu enkelte Menigheder faktisk tage sig, men med Hensyn til hvilken det aldeles heror paa Ministeren, hvorvidt han vil tage Hensyn dertil eller ikke, vil man nu give dem ved Loven, saaledes at Ministeren ikke maa undlade at tage Hensyn til disse Udtalelser. Og fremdeles, naar det viser sig — og jeg er fuldkommen enig med Ministeren i, at det ingenlunde sjældent vil blive Tilfældet —, at Menighedsudvalget er enig om den Mand, der foretrækkes, saa giver man en ubetinget Ret til at faae denne Mand ansat. Det forekommer mig, at det maa man dog virkelig kalde „nogen Indflydelse“. Jeg hører virkelig ikke til de mest konservative Folk i kirkelige Sager, men jeg finder, at netop dette er, hvad man for Diebliffet kan tilstaa, og jeg tror, at det paa ingen Maade gif an at tilstaa Mere. Det er i det Bæsentlige det, jeg vil svare det ærede Mindretal, som det personlig gjør mig ondt ikke her at kunne give Medhold. — Jeg skal gjerne indrømme den ærede 4de Landsthingsmand for 10de Kreds (Scholer), at tilsyneladende vil det ikke kunne skade at sætte $\frac{3}{4}$, naar man antager, at Enstemmighed vil være hyppig; men netop det, at man giver Magten til at indstille eller indgive en bindende Begjæring til de $\frac{3}{4}$, vil, om ikke i alle Tilfælde — deri skal jeg være enig med det ærede Medlem for 7de Kreds (S. Pederfen) — saa dog i mange Tilfælde forhindre, at Udvalget bliver enig, hvor det ellers meget godt kunde blive det; thi deri har vistnok det sidstnævnte ærede Medlem Ret, at

det ingenlunde altid er den kirkelige Retning, der vil blive det Afgjørende, men oftere Hensynet til Personer, som man har havt Leilighed til at gjøre Bekjendtskab med, og som tiltale Sognemedlemmerne. — Naar det ærede Medlem for 10de Kreds (Scholer) mente, at man ved at forlange Enstemmighed gav, hvad han kaldte „Kraftilerner“ eller de uforsonlige Medlemmer en for stor Ret, saa tager han vistnok feil, naar han ikke tror, at Ministeren ved at gennemlæse, hvad der indkommer fra et saadant Udvalg, som paa Grund af et kraftiliff eller uforligeligt Medlem ikke har kunnet blive enig, vil kunne gennemskue dette. Ministeren faar jo tillige en Indberetning fra Provsten om Forhandlingerne, og ogsaa deraf vil han i de allerfleste Tilfælde meget godt kunne skjønne, hvad der er Skyld i, at man ikke er bleven enig. Han vil kunne se, om det er Ufordragelighed fra en enkelt Side eller Afvigelser i kirkelig Retning, og ligeledes maa han kunne komme til Kundskab om, hvorvidt personlige Hensyn have gjort sig gjældende hos et saadant Mindretal, saa at den Fare, at man ved at forlange Enstemmighed skulde, som det ærede Medlem mener, paa en Maade begunstige Uenighed i Sognet, tror jeg, ikke er tilstede. — Af det ærede Mindretal har det ene Medlem erklæret, at det vilde være ufrugtbart at forhandle paa Basis af Flertallets Indstilling, og at man saa hellere maatte stille Sagen i Bero, medens det andet Medlem beder indstændig om at give efter, fordi vi ellers ikke faae nogen Lov. Jeg kan heri give de ærede Medlemmer Ret. Jeg tror heller ikke, at denne Forhandling vil føre til en Lov; men jeg er fuldkommen paa det Rene med, at jeg ikke kan give efter i dette Punkt, men at, hvis Sagen kommer tilbage fra Folkethinget, forandret paa samme Maade som nu, vil jeg for mit Vedkommende stemme imod Sagens videre Fremme. Jeg kan ikke forhandle paa anden Basis end den, hvorpaa Udvalgets Flertal staar, og naar det ærede Medlem beklager, at vi da ingen Lov ville faae, saa kan jeg være enig med ham heri, thi jeg maa minde om, at vi ere her i Rigsdagen for at handle efter vor Overbevisning; vi have intet andet Hensyn at tage